

Maimuța în baie,

iar omul – la spectacol

La o meticuloasă lectură a numărului precedent al revistei, remarci un nume menționat în trecăt, dar clasificat printre nocturniști – Irina Nechit. Drept reper al acestei catalogări servește una din sintagmele atribuite dumneaei: „haina de sărbătoare a tristeții”.

Mi-e cu neputință să mă raportez la întreaga creație a respectivei scriitoare, căci, recunosc, n-am avut prilejul citirii acesteia (situație pe care intenționez s-o rectific), în schimb, admirând *Maimuța în baie*, voi încerca o modestă expunere de opinii.

Piesa întrunește și comasează primul planul, în care se prefigurează drama maimuțoiului preschimbat în om (acesta simțindu-se un paria prin prisma lucidității și pro-

fuzimii de care dă dovadă într-o lume a desfrâului), cu planul secund – incursiunile nuntașilor (relevând în acest caz „prostia maselor”, care (se) petrec într-o continuă beție, rezultat al multitudinii de sărbători naționale – ce încep frumos și se termină urât – vorba lui Ion Druță), a căror tentă umoristică binedispune.

Neluând în calcul aspectul fantastic a ceea ce pare a fi de domeniul metamorfozei, impresionează conotațiile acțiunii prin care doctorul Coșciug i-a dat maimuței viață, dar și moarte; aceasta urmând să realizeze, în postura ei de om, efemeritatea existenței sale, resemnarea fiindu-i posibilă odată cu întoarcerea în India natală. Adăugând și reflecțiile lui Augustin (maimuțoiul) și predilecția sa pentru creația lui Hegel, se confirmă caracterul filosofic al piesei.

În ceea ce privește abordarea oportună a mitologiei amerindiene, al cărei exponent e așa-zisul zeu „Zaramama”, aceasta denotă un larg orizont noseologic și o „evadare de sub streășina casei”.

Totodată, structura inelară demarând și finalizând cu un mesaj radiofonic despre vâltoarea evenimentelor din august 1991 (nu în zadar maimuței îi zice Augustin), apoi ancheta colonelului și „necesitatea” capturării „animalului” (cică statul nu s-ar putea dezvolta în lipsa unei maimuțe ținute în captivitate la Grădina Zoologică) servesc subtilele sancționări a *maimuțărelilor* desfășurate în perioada proclamării independenței...

Cât despre celelalte personaje, un rol deosebit au bibliotecara și mafiotul Artur, aceștia stârnind reacții trepidante, captivând prin frivol și racordarea lor la instincte și/sau moravuri actuale.

Totuși, anumite secvențe de voluptate, de concupiscentă se cer a fi remarcate printr-o ușoară dezaprobare (nu de alta, dar niște elevi din clasa a VI-a, aflați cu un rând mai în fața mea, chicoteau cu prea mare satisfacție).

Pornind de la premisa și postura unei piese moderne, în care decorul conține ceva mistic, iar detaliile sugerează o doză de rafinament (odgonul împins are efectul unui bumerang, lovind intenționat capul unui actor; Augustin cade de pe taburet anume în genunchi etc.), *Maimuța în baie* este o realizare onorabilă a dramaturgiei românești contemporane. Dar nu mă credeți pe cuvânt, convingeți-vă singuri.

